

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 25. april 2019
Kontor: Proces- og Insolvensrets-
kontoret
Sagsbeh: Jørgen Jørgensen
Sagsnr.: 2019-0030-2157
Dok.: 1088388

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 509 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 10. april 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Søren Pape Poulsen

/

Henrik Hjort Elmquist

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 509 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere henvendelsen, jf. REU alm. del – bilag 264 (fortroligt), herunder redegøre for den gældende lovgivning på området, redegøre for om det er korrekt, at dødsboskiftelovens § 22 går forud for ægtepagt og testamente i det tilfælde, der er beskrevet i henvendelsen, oplyse om dette skyldes en ændring af loven fra 2018 og i givet fald redegøre for intentionen med denne lovændring, og endelig oplyse om ministeren tidligere har modtaget henvendelser om samme problemstilling?”

Svar:

1. I den henvendelse, der henvises til i spørgsmålet, beskriver afsenderen en situation, der er opstået i forbindelse med skifte af et dødsbo, som afsenderen opfatter som urimelig.

Det anføres i henvendelsen bl.a., at afsenderens søns far indgik ægteskab med en thailandsk kvinde uden formue, som han nåede at være gift med i cirka 2 år og 6 måneder, inden faderen døde. Det anføres i den forbindelse, at der var indgået en ægtepagt, hvorefter aktiverne ikke skulle deles ved død (fuldstændigt særeje). Det anføres endvidere, at skifteretten i forbindelse med skiftet af dødsboet har oplyst, at den længstlevende ægtefælle har ret til at overtage hele boet som såkaldt ægtefælleudlæg, idet boets samlede formue er under 780.000 kr. (2019-tal), hvis ægtefællen samtidig påtager sig at betale afdødes gæld. Det anføres endeligt, at afsenderen finder denne retsstilling meningsløs og urimelig.

2. Jeg vil gerne indlede med at slå fast, at jeg ikke er bekendt med de nærmere detaljer i den konkrete sag, som spørgsmålet vedrører, ligesom jeg af principielle årsager finder det rigtigst ikke at udtale mig om konkrete sager, som er eller har været under behandling ved domstolene.

Det kan dog generelt oplyses, at arvelovens § 11, stk. 2, indeholder en regel om ægtefællers ret til såkaldt suppleringsarv. Efter bestemmelsen kan den længstlevende ægtefælle udtage så meget af boet, at værdien heraf sammenlagt med den længstlevendes boslod og arvelod samt fuldstændige særeje udgør indtil 780.000 kr. (2019-niveau). Dette betyder, at hvis afdødes og ægtefællens samlede formue er under det nævnte beløb, overtager ægtefællen det hele. Det nævnte beløb reguleres årligt med virkning fra den 1. januar efter lov om en satsreguleringsprocent.

Ved den samlede formue forstås alt, hvad ægtefællerne ejer, dvs. hus, bil, bankindeståender, værdipapirer, løntilgodehavender, feriepenge osv., uanset om det er særeje eller fælleseje. I opgørelsen indgår endvidere forsørgertabserstatning, livsforsikringer, pensionsydelse og lignende ydelser, der kommer til udbetaling til den længstlevende ægtefælle i anledning af dødsfaldet. Alt, hvad ægtefællerne skylder, og begravelsesudgifterne bliver derimod trukket fra.

Det bemærkes, at reglen gælder, uanset hvilken formueordning der har været i ægteskabet, ligesom retten til suppleringsarv kan gøres gældende også i forhold til et fuldstændigt særeje. Reglen indebærer således en tvangsarveret for ægtefællen, der ikke kan fratages ved testamente. Dette betyder, at de øvrige arvingers arveret, herunder livsarvingernes tvangsarveret, viger for ægtefælles ret efter § 11, stk. 2.

3. Reglerne om ret til suppleringsarv for den længstlevende ægtefælle har i mange år været en del af dansk arvelovgivning. Således viderefører den nugældende bestemmelse herom, der trådte i kraft den 1. januar 2008, en tilsvarende bestemmelse i arveloven fra 1964. Med den nugældende bestemmelse blev der imidlertid indført en markant forhøjelse af beløbsgrænsen fra 210.000 kr. (2007-niveau) til 600.000 kr. (2008-niveau). Forhøjelsen skal dog ses i lyset af, at pensions- og forsikringsydelse, der kommer til udbetaling til den længstlevende ægtefælle i forbindelse med dødsfaldet, i modsætning til tidligere siden 2008 har skullet indgå ved beregningen af, om ægtefællen har ret til suppleringsarv.

Formålet med bestemmelsen er at sikre den længstlevende ægtefælles (i relativt set mindre boer) mulighed for så vidt muligt – både kvalitativ og kvantitativ – at kunne fortsætte vedkommendes hidtidige livsførelse. Reglen har således først og fremmest karakter af at være en social beskyttelsesregel i forhold til den længstlevende ægtefælle.

4. De processuelle regler om behandling af boer omfattet af arvelovens § 11, stk. 2, findes i dødsboskifteloven. Det følger af dødsboskiftelovens § 22, stk. 1, at et bo kan udlægges uden skiftebehandling til den længstlevende ægtefælle som såkaldt ægtefælleudlæg, hvis ægtefællen anmoder om det, og der ifølge arvelovens § 11, stk. 2, intet bliver at udlodde til andre arvinger. Det er endvidere en betingelse, at ægtefællen påtager sig ansvaret for den afdødes gældsforpligtelser. Hvis der bliver midler at udlodde til de øvrige arvinger, skal boet skiftes enten privat eller ved bobestyrer.

5. Justitsministeriet har i anledning af det stillede spørgsmål foretaget en søgning i ministeriets elektroniske sagssystemer, men har ikke ved søgningen eller i øvrigt identificeret henvendelser til ministeriet om suppleringsarv eller ægtefælleudlæg.